

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

nr. 184.353 van 19 juni 2008
in de zaken A. 142.651/XII-3958. (I)
A. 144.504/XII-3992.(II)

In zake : I. + II. de GEMEENTE WEZEMBEEK-OPPEM,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. Sohier,
kantoor houdende te 1000 Brussel,
Emile de Motlaan 19

tegen :

I. + II. het VLAAMSE GEWEST,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. Staelens,
kantoor houdende te Brugge,
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1.

DE R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente Wezembeek-Oppem op 13 oktober 2003 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 13 augustus 2003 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, houdende de vernietiging van de besluiten van het college van burgemeester en schepenen van Wezembeek-Oppem (1) “van 21 januari 2003 houdende vaststelling van de wijze en voorwaarden voor de bestelling van 20 kiezerslijsten, 8500 oproepingskaarten, de aanstippingslijsten, 12 tweetalige gesplitste kiezerslijsten, een diskette van het kiezersbestand, de lijst van bijzitters + etiketten, al de nodige formulieren in het Nederlands en het Frans en een pakket bureaumateriaal per stembureau + vaststelling lijst leveranciers,” (2) van 4 maart 2003 “houdende gunning van de bestelling van 20 kiezerslijsten, 8700 oproepingskaarten, lijst van bijzitters met etiketten, aanstippingslijsten, 1 tweetalige kiezerslijst gesplitst per stembureau, een diskette en CD-rom van het kiezersbestand, al de nodige formulieren in het Nederlands en in het Frans en een pakket bureaumateriaal per stembureau voor elektronische stemming” en (3) van 11 april 2003 houdende aanpassing van de voormelde beslissing van 4 maart 2003 (A. 142.651/XII-3958);

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente Wezembeek-Oppem op 25 november 2003 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 25 september 2003 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken, houdende vernietiging van het besluit van 4 maart 2003 van het college van burgemeester en schepenen van Wezembeek-Oppem “om zich voor het taalgebruik van de oproepingsbrieven voor de federale verkiezingen van 18 mei 2003 te richten naar de instructies van de federale minister van Binnenlandse Zaken” (A.144.504/XII-3992);

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur H. Colin;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikkingen van 12 december 2007 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 januari 2008;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Chr. Knockaert, die loco advocaat J. Sohier verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur H. Colin;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

OVERWEEGT WAT VOLGT :

De gegevens van de zaken

1. Naar aanleiding van de federale verkiezingen van 18 mei 2003, verzoekt de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Cultuur, Jeugd en Ambtenarenzaken het college van burgemeester en schepenen van Wezembeek-Oppem “de taalwetgeving strikt toe te passen en de oproepingsbrieven voor die verkiezingen enkel in het Nederlands te verzenden en, pas na uitdrukkelijk en individueel verzoek, een Franstalige vertaling ervan ter beschikking te stellen”.

2. Op 7 april 2003 richten drie gemeenteraadsleden een klachtbrief aan de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant en aan de voornoemde minister van Binnenlandse Aangelegenheden, waarin zij meedelen dat het college van burgemeester en schepenen van Wezembeek-Oppem op 4 maart 2003 besliste zich te schikken naar de instructies van de federale minister van binnenlandse zaken inzake de taal die dient te worden gebruikt voor de oproepingsbrieven voor de komende federale verkiezingen en dat zulks bij navraag onder meer betekent dat de kiesoproepingsbrieven worden opgesteld in de taal van de particulieren; zij wijzen erop dat zulks in flagrante tegenspraak is met de omzendbrief BA-97/22 van 16 december 1997.

3. Met een brief van 18 april 2003 verzoekt de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant het college van burgemeester en schepenen van Wezembeek-Oppem hem de beslissing van 4 maart 2003 betreffende de oproepingsbrieven voor de betrokken verkiezingen te bezorgen.

4. Met een brief van 28 april 2003 bezorgt het schepencollege “een voor eensluidend afschrift van de beslissingen van het college van burgemeester en schepenen van 4 maart en 11 april 2003 betreffende deze aangelegenheid” aan de gouverneur.

Het betreft meer bepaald :

- een collegebeslissing van 4 maart 2003 waarbij de opdracht voor de bestelling van 20 kiezerslijsten, 8.700 oproepingskaarten, aanstippingslijsten, 1 tweetalige kiezerslijst gesplitst per stembureau, een diskette en CD-Rom van het kiezersbestand, de lijst van bijzitters met etiketten, al de nodige formulieren in

- het Nederlands en het Frans en een pakket bureaumateriaal per stembureau voor elektronische stemming wordt gegund aan de bestuursdrukkerij UGA;
- een collegebeslissing van 11 april 2003 waarbij voornoemde beslissing van 4 maart 2003 wordt aangepast in die zin dat de opdracht voor het drukken van gepersonaliseerde oproepingskaarten wordt gegund aan de drukkerij van het rijksregister.

In de doorzendingsbrief wordt, wat betreft de taal van de oproepingsbrieven, verwezen naar de omzendbrief van 16 april 2003 van de minister van Binnenlandse Zaken, en wordt vermeld dat de oproepingsbrieven werden besteld “conform de onderrichtingen van de bevoegde Minister”.

5. Bij besluit van 2 juni 2003 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant worden de collegebesluiten van 4 maart 2003 (toewijzing opdracht) en 11 april 2003 (aanpassing toewijzing opdracht) in hun tenuitvoerlegging geschorst.

Als schorsingsmotief wordt opgegeven dat, overeenkomstig artikel 25 van de op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna : bestuurstaalwet), de plaatselijke diensten in de randgemeenten in hun betrekkingen met een particulier de door de betrokkene gebruikte taal gebruiken voor zover die taal het Nederlands of het Frans is, dat de faciliteiten aan de Franstaligen een uitzonderingskarakter hebben en telkens opnieuw moeten worden aangevraagd, dat deze interpretatie van artikel 25 van de bestuurstaalwet onverkort geldt voor de taal waarin de oproepingsbrieven voor de verkiezingen moeten worden gesteld en dat, nu uit de twee collegebeslissingen blijkt dat niet alle oproepingsbrieven in het Nederlands zullen worden gedrukt, deze beslissingen in strijd zijn met de taalwetgeving.

De collegebeslissing van 11 april 2003 wordt nog om een andere reden geschorst, namelijk omdat uit niets blijkt dat de drukkerij van het rijksregister werd aangeschreven “volgens de procedure voorgeschreven in de wet op de overheidsopdrachten teneinde zich kandidaat te stellen voor de desbetreffende opdracht”.

6. Op 10 juni 2003 handhaaft het college van burgemeester en schepenen zijn beslissingen van 4 maart 2003 (toewijzing opdracht) en 11 april 2003 (aanpassing toewijzing opdracht).

In het handhavingsbesluit wordt met betrekking tot het eerste schorsingsmotief onder meer overwogen dat de “toetsing aan de wet nog niet betekent dat de wet kan worden geïnterpreteerd”, dat de regeling van het gebruik der talen in bestuurszaken en de organisatie van de verkiezingen voor de federale wetgevende kamers tot de bevoegdheid behoren van de federale overheid, dat derhalve rekening moet worden gehouden met de onderrichtingen van die overheid, die als enige bevoegd is om haar eigen normen te interpreteren, dat de beide beslissingen conform die onderrichtingen werden genomen en dat de gouverneur, met zijn stelling dat de faciliteiten telkens opnieuw moeten worden aangevraagd, zijn bevoegdheid te buiten gaat door voor de toepassing van de faciliteiten in de randgemeenten voorwaarden te stellen die de bestuurstaalwet nergens oplegt.

Met betrekking tot het tweede schorsingsmotief -dat enkel betrekking heeft op de beslissing van 11 april 2003- wordt in het handhavingsbesluit overwogen, dat de essentie van de onderhandelingsprocedure er in bestaat de overheid in staat te stellen via onderhandelingen de meest gunstige voorwaarden te krijgen, dat de opdracht eerst aan de bestuursdrukkerij UGA werd toegewezen, dat de initiële inschrijvers werd gevraagd of zij, rekening houdende met de offerte van de drukkerij van het rijksregister, de opdracht tegen een lagere of gelijkwaardige prijs konden uitvoeren, dat geen enkele inschrijver hieraan kon voldoen, dat UGA zich er niet tegen heeft verzet dat een deel van de opdracht aan de drukkerij van het rijksregister zou worden gegund, dat de principes van mededinging en gelijke behandeling van de inschrijvers werden gerespecteerd en dat het bestuur heeft gekozen voor de meest voordelige offertes.

7. Naar aanleiding van een telefonische opvraging, bezorgt het gemeentebestuur op 4 juli 2003 aan de administratie Binnenlandse Aangelegenheden een afschrift van een collegebeslissing van 21 januari 2003 waarbij de wijze en voorwaarden van overeenkomst met leverancier inzake de bestelling van 20 kiezerslijsten, 8.500 oproepingskaarten, de aanstippingslijsten, 12 tweetalige gesplitste kiezerslijsten, een diskette van het kiezersbestand, de lijst van bijzitters + etiketten, officiële formulieren in het Nederlands en het Frans en bureaumaterieel bestemd voor 12 stembureaus met elektronische stemming worden vastgelegd.

8. Bij ministerieel besluit van 13 augustus 2003 worden de voormelde collegebeslissingen van 21 januari 2003 (vaststelling wijze en voorwaarden opdracht), 4 maart 2003 (toewijzing opdracht) en 11 april 2003 (aanpassing toewijzing opdracht) vernietigd.

Dat besluit, dat het voorwerp uitmaakt van het beroep tot nietigverklaring in de eerste zaak, is gemotiveerd als volgt :

“Overwegende vooreerst dat de toezichthoudende overheid er op wijst dat het college de gunningprocedure voerde op basis van de in de wetgeving overheidsopdrachten voorziene ‘onderhandelingsprocedure’; dat het deze beslissing nam op 21 januari 2003; dat het college, op basis van deze procedure, autonoom en vrijelijk de kandidaten heeft aangeduid die het wenste te betrekken in de onderhandelingsprocedure; dat het college zelf toegeeft dat zijn beslissing van 11 april 2003 een aanpassing is van zijn initieel besluit van 4 maart 2003; dat het college evenwel gehouden is tot wat het zelf beslist heeft; dat uit geen enkel stuk, dat aan de toezichthoudende overheid werd voorgelegd, blijkt dat, naast Uga, Remmicon, Schaubroeck en Vanden Broele, eveneens de Drukkerij van het Rijksregister uitgenodigd was om een offerte in te dienen; dat het voor iedereen duidelijk is dat een gunning aan een niet-uitgenodigd bedrijf strijdig is met de wetgeving overheidsopdrachten; dat bijkomende argumentering van het college omtrent het bekomen van ‘de meest gunstige’ voorwaarden hieraan geen afbreuk kan doen temeer daar, door zulkdanige beslissing, wegens ondermeer verkregen voorkennis, een ander rechtsbeginsel, met name de ‘gelijkheid onder de inschrijvers’ wordt geschonden; dat het feit dat de gegunde firma zich niet verzet tegen de overdracht van een deel van de opdracht aan een andere firma geen verschoningsgrond inhoudt om te besluiten dat tegen wetsovertredingen niet zou moeten worden opgetreden; dat de stelling van de gouverneur derhalve kan gevolgd worden; dat de wijziging in de gunning aangebracht door het college op 11 april 2003 dan ook onwettig is en uit het rechtsverkeer dient verwijderd te worden;

Overwegende bovendien dat elk gemeentebestuur de vigerende wetgeving dient te respecteren en de verantwoordelijkheid draagt aangaande de wettigheid van hetgeen het bestuur vraagt; dat het gemeentebestuur hiervan niet mag afwijken en, vooraleer te gunnen, zich dus eveneens dient te vergewissen of de uitvoering van de opdracht wel zal geschieden conform de wettelijke bepalingen; dat het college van Wezembeek-Oppem op 4 maart 2003 overging tot de gunning van een overheidsopdracht na het volgen van een onderhandelingsprocedure waarvan het op 21 januari 2003 de wijze en de voorwaarden goedkeurde; dat deze gunningbeslissing weliswaar genomen werd vooraleer er sprake was van de ministeriële omzendbrief van 16 april 2003 maar na de instructies van 28 januari 2003 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden; dat derhalve het bestuur, alvorens te gunnen zich, in het licht van de instructies van de Vlaamse minister van Binnenlandse aangelegenheden, extra diende te vergewissen of de werkwijze bepaald in zijn besluit van 28 januari 2003 wel wettig was dan wel of zij diende te worden aangepast en hernomen;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 7 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 het Vlaamse Gewest belast is met het administratief toezicht op de gemeenten waaronder de randgemeenten; dat dit toezicht ook het toezicht insluit op de correcte naleving door de gemeenten van federale wetten, waaronder de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken;

Overwegende nu dat de toezichthoudende overheid uit verschillende offertes opmaakt dat de uitvoering van de gegunde opdracht gebaseerd is op gecodeerde magneetbanden teneinde de nodige formulieren in het Frans en in het Nederlands te kunnen drukken én dat de toezichthoudende overheid in de consideransen kan lezen dat de opdracht aan UGA gegund wordt omdat zij reeds over alle Nederlandstalige en Franstalige formulieren beschikt; dat het college in zijn handhavingbesluit van 10 juni 2003 weliswaar stelt dat beide

litigieuze gunningbeslissingen van 4 maart 2003 en 11 april 2003 genomen werden conform de omzendbrief van 16 april 2003 van de Minister van Binnenlandse Zaken; dat evenwel vastgesteld moet worden dat de onderrichtingen van de federale minister van Binnenlandse Zaken er zich toe beperken letterlijk artikel 25 van de SWT over te nemen en, wat betreft de verwijzing naar de adviezen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, enkel de kwalificatie van de oproepingsbrieven als betrekking met een particulier weerhoudt; dat de federale minister van Binnenlandse Zaken derhalve nergens schrijft dat de Franstaligen in de randgemeenten automatisch recht hebben op een Franstalige oproepingsbrief voor de verkiezingen; dat dan ook moet besloten worden dat de beslissingen van het college van burgemeester en schepenen aangaande de gunning van het drukken van oproepingsbrieven èn in het Frans èn in het Nederlands, gepersonaliseerd, en volgens de taalaanhorigheid van de inwoners, gebaseerd zijn geweest op een eigen maar verkeerde interpretatie en invulling van de taalwetgeving en hoegenaamd evenmin terug te vinden is in de federale onderrichtingen en er bovendien zelfs tegen indruist;

Overwegende nog dat deze houding van het college van burgemeester en schepenen eveneens indruist tegen de instructie van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, die bij brief van 28 januari 2003 de gemeenten nog opdroeg om de oproepingsbrieven aan de kiezers ter gelegenheid van de verkiezingen van 18 mei 2003 in het Nederlands te verzenden en enkel een Franstalig exemplaar op te sturen op uitdrukkelijke vraag; dat voormelde houding van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden mee geïnspireerd is op het gegeven dat het taalgebruik een persoonsgegeven is in de zin van artikel 5 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens; dat deze gegevens slechts mogen verwerkt worden voor duidelijk omschreven en wettige doeleinden en geenszins mogen gebruikt worden op een wijze die onverenigbaar is met die doeleinden; dat deze doeleinden, toereikend, ter zake dienend en niet overmatig dienen te zijn; dat teneinde de wettigheid van het vermelden van een taalcode te kunnen nagaan, dan ook dient rekening gehouden te worden met de mogelijke wettelijke reglementaire basis voor het al of niet automatisch vermelden van de taalcode, dat ook rekening dient gehouden te worden met het doeleinde waarvoor de taalcode wordt vermeld, dat eveneens rekening dient gehouden te worden met het werkelijke doeleinde waarvoor de gemeente de taalcode gebruikt en het nut en de noodzakelijkheid voor de vermelding van de taalcode; dat bovendien, artikel 3 van de wet van 9 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van natuurlijke personen geen verplichte informatie voorziet met betrekking tot het taalgebruik van de burgers; dat, tenslotte, het taalgebruik van de burgers evenmin kan worden opgenomen in het bevolkingsregister overeenkomstig artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 16 juli 1992 tot vaststelling van de informatie die opgenomen wordt in de bevolkingsregisters en in het vreemdelingenregister;

Overwegende nu dat het college tot op heden nalaat aan te tonen dat het een wettige beslissing heeft genomen tot het aanleggen van een register aangaande de taalaanhorigheid alsmede van een reglementering hieromtrent conform de hierboven vermelde bepalingen en dat het zich derhalve niet kan beroepen op het eventuele occulte bestaan ervan; dat het deze eventuele gegevens dan ook niet kon verwerken in zijn besluit van 21 januari 2003 houdende vaststelling van de wijze en voorwaarden voor de bestelling van 20 kiezerslijsten, 8500 oproepingskaarten, de aanstippingslijsten, 12 tweetalige gesplitste kiezerslijsten, een diskette van het kiezersbestand, de lijst van bijzitters + etiketten, al de nodige formulieren in het Nederlands en het Frans en een pakket bureaumateriaal per stembureau + vaststelling lijst leveranciers; dat het college het toch hanteren van eventuele op taalcodes gebaseerde lijsten dan ook niet

formeel motiveert en bovendien ook blijkbaar de toezichhoudende overheid belet met kennis van zaken te oordelen over de rechtsgeldigheid van dergelijke beslissing en derhalve onbehoorlijk handelt;

Overwegende dat het derhalve eveneens aangewezen is het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 21 januari 2003 houdende vaststelling van de wijze en voorwaarden voor de bestelling van 20 kiezerslijsten, 8500 oproepingskaarten, de aanstippingslijsten, 12 tweetalige gesplitste kiezerslijsten, een diskette van het kiezersbestand, de lijst van bijzitters + etiketten, al de nodige formulieren in het Nederlands en het Frans en een pakket bureaumateriaal per stembureau + vaststelling lijst leveranciers rechtstreeks te vernietigen om redenen hiervoor uiteengezet;

Overwegende dat de nietigheid van de beslissing van 21 januari 2003 ook automatisch de nietigheid van de beslissingen van 4 maart 2003 en 11 april 2003 met zich meebrengt;

Overwegende dat de schorsinggronden en de motiveringen van de gouverneur aangaande de besluiten van 4 maart 2003 en 11 april 2003 onverkort van toepassing blijven;

Overwegende dat de betrokken besluiten derhalve vernietigd dienen te worden”.

9. Met een brief van 22 augustus 2003 wordt het college van burgemeester en schepenen door de bevoegde afdeling van de Vlaamse Gemeenschap verzocht een afschrift op te sturen van het besluit van 4 maart 2003 “over het taalgebruik van de oproepingsbrieven voor de federale verkiezingen van 18 mei 2003”.

10. Met een antwoordbrief van 25 augustus 2003 wordt een uittreksel uit de notulen van het zitting van het college van burgemeester en schepenen van 4 maart 2003 bezorgd, waaruit blijkt dat het college op die datum kennis nam van een studie “betreffende de tegenstrijdige standpunten” van de Vlaamse en de federale minister in verband met de taal van de oproepingsbrieven voor de verkiezingen, er akte van nam dat - volgens de conclusie van die studie - de bevoegde overheid om instructies te geven inzake kiesverrichtingen en inzake het taalgebruik de federale minister van Binnenlandse Zaken is, en derhalve besliste zich te richten naar de instructies van die minister inzake de taal die gebruikt moet worden voor de oproepingsbrieven voor de federale wetgevende verkiezingen.

11. Bij ministerieel besluit van 25 september 2003 wordt het voormelde besluit van 4 maart 2003 van het college van burgemeester en schepenen vernietigd.

Dat besluit, dat het voorwerp uitmaakt van het beroep tot nietigverklaring in de tweede zaak, luidt als volgt :

“Overwegende dat artikel 25 van het Koninklijk Besluit van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT) bepaalt dat de plaatselijke diensten in de Randgemeenten -waartoe Wezembeek-Oppem behoort- in hun betrekkingen met de particulier de door de betrokkene gebruikte taal gebruiken voor zover deze het Nederlands of het Frans is;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 7 van de Bijzondere wet het Vlaamse Gewest belast is met het administratief toezicht op de gemeenten waaronder de randgemeenten, dat dit toezicht de correcte toepassing insluit door de gemeenten van de federale wetten, waaronder de taalwet,

Overwegende dat de oproepingsbrief voor de federale verkiezingen moet beschouwd worden als een betrekking met een particulier in de zin van artikel 25 SWT; dat de federale minister van Binnenlandse Zaken dit overigens uitdrukkelijk erkent in de reeds geciteerde omzendbrief van 10 april 2003;

Overwegende dat uit het besluit van 4 maart 2003 van de gemeente Wezembeek-Oppem blijkt dat de gemeenteraad de interpretatie wil volgen van de federale minister van Binnenlandse Zaken waardoor de oproepingsbrieven voor de verkiezingen van 18 mei 2003 aan de Franstaligen automatisch in het Frans verstuurd zullen worden; dat deze beslissing een schending is van artikel 25 SWT,

Overwegende dat het versturen van een Franstalige oproepingsbrief immers enkel en alleen mogelijk zou zijn indien de geadresseerde van de desbetreffende brief er om zou hebben verzocht; dat uit het besluit van het college van burgemeester en schepenen niet blijkt dat dit voor welbepaalde, individueel aan te duiden, kiesgerechtigde inwoners van de gemeente het geval zou geweest zijn;

Overwegende dat het verzenden van een Franstalige oproepingsbrief verder enkel zou kunnen gebaseerd zijn op de voorafgaande kennis van de gemeente van de taalaanhorigheid van de betrokken kiesgerechtigden; dat dit echter tot de conclusie zou moeten leiden dat de gemeente een register zou bijhouden van de door haar inwoners gebruikte taal; dat dit echter een manifeste overtreding zou zijn van de wet van 8 december 1992 op de persoonlijke levenssfeer”.

De ontvankelijkheid van het beroep in de zaak A.142.651/XII-3958

12. De verwerende partij doet ter terechtzitting afstand van haar eerste exceptie.

13.1. In een tweede exceptie voert de verwerende partij aan dat de middelen beperkt zijn tot de motieven die in het schorsingsbesluit werden opgegeven, dat deze motieven weliswaar in het vernietigingsbesluit werden bevestigd, maar dat het vernietigingsbesluit daartoe niet beperkt is, dat er in dat besluit uitvoerig gemotiveerd is met betrekking “tot artikel 5 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens en met betrekking tot artikel 3 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een rijksregister van natuurlijke personen”, dat dit motief als zodanig volstaat om het betwiste besluit te schragen, dat de verzoekende partij, nu zij een determinerend motief niet betwist, uiteraard nooit meer de

nietigverklaring van het betwiste besluit kan verkrijgen en er geen belang meer bij kan hebben om de overige motieven van het betwiste besluit aan te vechten, en dat de vordering dan ook niet ontvankelijk is.

13.2. De verzoekende partij antwoordt op die exceptie als volgt :

- opdat een verzoekende partij de vernietiging van een bestreden beslissing zou kunnen verkrijgen, volstaat het dat één van de vernietigingsmiddelen gegrond is;
- het is onjuist te beweren dat de wet van 8 december 1992 zou zijn miskend om de enige reden dat de verzending van de kiesoproepingsbrieven in het Frans de voorafgaande kennis vereist van de taalaanhorigheid van de inwoners van de gemeente; de taalaanhorigheid is een juridische categorie, net zoals de nationaliteit of het burgerschap; de taalwetgeving tracht elke nationale taal te beschermen als een waarde op zich; de diensten in de faciliteitengemeenten moeten dan ook de nodige maatregelen nemen om de taalaanhorigheid van de particulier te kennen, meer bepaald - volgens de Vaste Commissie voor Taaltoezicht - door het hanteren van lijsten waarop bij elke inwoner wordt aangeduid of hij Franstalig of Nederlandstalig is; nog steeds volgens de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, kan de taalaanhorigheid bovendien afgeleid worden uit de door de particulier gebruikte taal in zijn aanvraag bij de betrokken dienst of uit het feit dat hij zich de voorafgaande jaren tot de dienst gericht heeft teneinde de documenten in zijn taal te verkrijgen, of zelfs uit de taal waarin hij is ingeschreven in de bevolkingsregisters of uit het uittreksel van het bevolkingsregister; uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij de wet van 8 december 1992 niet heeft geschonden; deze vaststelling blijkt voldoende uit een advies van 2 maart 2000 van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

De verzoekende partij concludeert “dat, enerzijds, de simpele vaststelling van de onwettigheid uitgeroepen door de verzoekende partij ten aanzien van de bestreden beslissing voldoende is om haar vernietiging te rechtvaardigen, en dat, anderzijds, de vermeende schending van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer onvoldoende is om het beroep onontvankelijk te verklaren”.

13.3. Indien een bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich die beslissing kunnen verantwoorden, moeten zij alle onwettig zijn om een nietigverklaring bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden.

In de bestreden beslissing wordt als eerste vernietigingsmotief opgegeven dat de door het college op 11 april 2003 in de gunning aangebrachte wijziging strijdig is met de regelgeving betreffende de overheidsopdrachten.

Dat motief kan derhalve op zich het aangevochten besluit enkel verantwoorden in zoverre daarbij de collegebeslissing van 11 april 2003 wordt vernietigd.

Als tweede vernietigingsmotief wordt opgegeven dat de in de drie betrokken collegebeslissingen vervatte werkwijze om de oproepingsbrieven te laten drukken én in het Frans én in het Nederlands, gepersonaliseerd en volgens de taalaanhorigheid van inwoners, gesteund is op een verkeerde interpretatie en invulling van artikel 25 van de bestuurstaalwet.

Dat laatste motief kan op zich het aangevochten besluit in zijn geheel verantwoorden, namelijk in zoverre het de drie betrokken collegebeslissingen- van 21 januari 2003, van 4 maart 2003 en 11 april 2003 - vernietigt.

Als derde vernietigingsmotief wordt opgegeven dat het taalgebruik een persoonsgegeven is in de zin van artikel 5 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, dat artikel 3 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een rijksregister van natuurlijke personen, niet in een verplichte informatie voorziet met betrekking tot het taalgebruik van de burgers, dat het taalgebruik van de burgers evenmin kan worden opgenomen in het bevolkingsregister overeenkomstig artikel 1 van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 tot vaststelling van de informatie die opgenomen wordt in de bevolkingsregisters en in het vreemdelingenregister, dat het college tot op heden nalaat aan te tonen dat het een wettige beslissing heeft genomen tot het aanleggen van een register aangaande de taalaanhorigheid alsmede van een reglementering hieromtrent conform de voormelde bepalingen en dat het zich derhalve niet kan beroepen op het eventuele occulte bestaan ervan, dat het deze eventuele gegevens dan ook niet kon verwerken in zijn besluit van 21 januari 2003, dat het college het toch hanteren van eventuele op taalcodes gebaseerde lijsten dan ook niet formeel motiveert en blijkbaar de toezichhoudende overheid belet met kennis van zaken te oordelen over de rechtsgeldigheid van dergelijke beslissing en derhalve onbehoorlijk handelt, dat het derhalve eveneens aangewezen is het collegebesluit van 21 januari 2003 rechtstreeks te vernietigen, en dat de nietigheid

van de beslissing van 21 januari 2003 ook automatisch de nietigheid van de beslissingen van 4 maart 2003 en 11 april 2003 met zich meebrengt.

Ook het derde vernietigingsmotief kan op zich het aangevochten besluit in zijn geheel verantwoorden.

14. De verzoekende partij voert drie middelen aan, waarvan het eerste en het tweede gericht zijn tegen het tweede vernietigingsmotief en het derde gericht is tegen het eerste vernietigingsmotief.

Tezamen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat in het verzoekschrift geen kritiek wordt uitgeoefend op het derde vernietigingsmotief.

Dat gebrek kan niet worden rechtgezet door, naar aanleiding van de door de verwerende partij opgeworpen exceptie, de deugdelijkheid van dat motief alsnog voor het eerst in de memorie van wederantwoord en vervolgens nogmaals in de laatste memorie in vraag te stellen, zoals de verzoekende partij doet. Die kritiek komt voor als een nieuw middel waarvan niet wordt aangetoond of zelfs beweerd dat het niet reeds in het inleidend verzoekschrift had kunnen worden aangebracht en waarvan het karakter van openbare orde niet blijkt.

In haar laatste memorie wijst de verzoekende partij nog op het “rechtstreeks verbonden zijn” van het derde en het tweede vernietigingsmotief. Zij betoogt nader dat, mocht haar interpretatie “van de regels betreffende het taalgebruik in administratieve zaken in faciliteitengemeente correct blijken [...] dan kan geen rekening worden gehouden met het derde motief betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer” Zij vervolgt :“Zelfs in de veronderstelling dat een gemeentelijk register houdende taalaanhorigheid van diens inwoners tegenstrijdig zou zijn aan de wet op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, quod non, het betreft hier een rechtstreeks gevolg van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken. Daarom, steunend op het adagium *lex specialis derogat generali*, moet de bijzondere regel primeren”.

De verzoekende partij neemt dus aan dat, als het tweede vernietigingsmotief onrechtmatig wordt bevonden door de Raad van State, meteen ook het derde vernietigingsmotief onrechtmatig is. Hierna bij de bespreking van het beroep in de zaak A. 144.504/XII-3992 zal echter blijken dat het eerste en tweede

middel in die zaak niet gegrond zijn. Nu zijn die middelen identiek aan het eerste en tweede middel in de onderhavige zaak; zij houden rechtmatigheidskritiek in op het tweede vernietigingsmotief - de verkeerde interpretatie van artikel 25 van de voornoemde bestuursaalwet. Het tweede vernietigingsmotief blijkt aldus niet onrechtmatig en de argumentatie van de verzoekende partij is niet meer pertinent want haar beslissende premisse gaat niet op.

De tweede door de verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk.

Het beroep in de zaak A.144.504/XII-3992

De ontvankelijkheid van het beroep

15. De verwerende partij werpt op dat het bestreden besluit er toe strekt dat een puur voorbereidende administratieve rechtshandeling, waarin eigenlijk enkel een intentie wordt vastgelegd, volledigheidshalve ook uit de rechtsorde verwijderd wordt, dat de eindbeslissing van de verzoekende partij inmiddels ook door de toezichthoudende overheid is vernietigd, met een besluit dat het voorwerp uitmaakt van de betwisting in de -voorgaande- zaak A. 142.651/XII-3958, dat niet valt in te zien welk belang de verzoekende partij nog kan hebben bij haar beroep tegen de voorbereidende rechtshandeling eenmaal de eindbeslissing is vernietigd, en dat de vordering dan ook onontvankelijk is.

16. De verwerende partij is slecht geplaatst om thans te betogen dat de vernietiging overbodig was, nu zij dat nooit eerder heeft beweerd en daar ook niet naar gehandeld heeft, getuige precies haar besluit van 25 september 2003, waarin zij tot de vernietiging overgaat zonder enige reserve en namelijk zonder te specificeren dat de vernietiging alleen volledigheidshalve gebeurde.

De exceptie overtuigt niet. Ze wordt niet aanvaard.

De gegrondheid van het beroep

17. De verzoekende partij voert twee middelen aan, die luiden als volgt :

“Eerste middel

Genomen uit de schending van artikel 129, §2 van de Grondwet, de bevoegdheidsverdelende bepalingen tussen de Federale Overheid en de Gemeenschappen en Gewesten, uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit de machtsoverschrijding.

Doordat het bestreden besluit aanvoert ‘dat overeenkomstig artikel 7 van de Bijzondere wet het Vlaams Gewest belast is met het administratief toezicht op de gemeente waaronder de randgemeenten, dat dit toezicht de correcte toepassing insluit door de gemeenten van de federale wetten, waaronder de taalwet;

Overwegende dat uit het besluit van 4 maart 2003 van de gemeente Wezembeek-Oppem blijkt dat de gemeenteraad de interpretatie wil volgen van de federale minister van Binnenlandse Zaken waardoor de oproepingsbrieven voor de verkiezingen van 18 mei 2003 aan de Franstaligen automatisch in het Frans verstuurd zullen worden; dat deze beslissing een schending is van artikel 25 SWT’.

Terwijl artikel 129, §2 van de Grondwet bepaalt dat ‘deze decreten (van de Raden van de Vlaams en de Franse Gemeenschap betreffende het taalgebruik) kracht van wet hebben, respectievelijk in het Nederlandse taalgebied en in het Franse taalgebied, uitgezonderd wat betreft :

de gemeenten of groepen van gemeenten palend aan een ander taalgebied en waar de wet het gebruik van een andere taal dan die van het gebied waarin zij gelegen zijn, voorschrijft of toelaat. Voor deze gemeenten kan in de bepalingen betreffende het gebruik van de talen voor de aangelegenheden bedoeld in §1 geen verandering worden aangebracht dan bij een wet aangenomen met de in artikel 4, laatste lid, bepaalde meerderheid, (...)’.

Allereerst moet vermeld worden dat in deze materie, daar het gaat om federale verkiezingen, de gemeentelijke overheden in het kader van de bevoegdheid die niet het gemeentelijk belang, maar wel het algemeen belang betreft, optreden in de hoedanigheid van gedeconcentreerde overheden en dit zonder te beschikken over de autonomie waarop zij zich kan beroepen wanneer het gaat over een gedecentraliseerde bevoegdheid (M. Flamme, *Droit administratif*, deel 1, Bruylant 1989, blz. 106 e.v.). Hieruit volgt dat de richtlijnen gegeven door de bevoegde minister - dit is de exclusief bevoegde Federale Minister van Binnenlandse Zaken - de gemeentelijke overheden binden op de manier dat een ambtenaar gebonden is aan de richtlijn van zijn overste.

In casu is verzoekende partij een randgemeente zoals bedoeld in artikel 129, §2 van de Grondwet zodat enkel de Federale Overheid bevoegd is om het taalgebruik te regelen.

Tevens vordert, in het kader van het vernietigingsberoep van de omzendbrief ‘Peeters’, waarvan het bestreden Ministerieel Besluit een toepassing is, hangende voor uw Raad van State, de heer Auditeur-generaal in zijn verslag de vernietiging van de omzendbrief om redenen van schending van de bevoegdheidsverdelende regels tussen de Federale Overheid en de deelstaten wat het taalgebruik in bestuurszaken in de faciliteitengemeenten betreft. Het verslag bevestigt dat deze materie een exclusieve federale bevoegdheid is waarvan elke wijziging van het reglement op de in de taalfaciliteitengemeenten onderworpen is aan een bijzondere meerderheid in het Federale Parlement (cf. Verslag van de Auditeur-generaal van de Raad van State Mr. Roelandt van 26 januari 2000, i.h.b. blz. 28 in de zaak G/A 77.683)

Tenslotte bepalen de onderrichtingen van de Federale Minister van Binnenlandse Zaken bovendien ondubbelzinnig dat de oproepingsbrieven op basis van taalaanhorigheid dienen verzonden te worden.

De onderrichtingen stellen immers: Volgens de vaste rechtspraak van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht moeten de oproepingsbrieven voor kiezers, alsook trouwens de oproepingsbrieven geadresseerd aan de bijzitters van kiesbureaus, als betrekkingen met particulieren worden beschouwd in de zin van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Daaruit volgt dat in (...) de gemeenten met een speciale regeling, d.w.z. de 6 randgemeenten (...) die oproepingsbrieven uitsluitend gesteld moeten worden in de taal (Nederlands of Frans) waarvan de betrokken particulier gebruik maakt in zijn betrekkingen met de plaatselijke overheid.'

Deze onderrichtingen van de Federale Minister worden derhalve eveneens geschonden door de interpretatie die er in het Ministerieel Besluit aan gegeven wordt;

De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet afdoende in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Tweede middel

Genomen uit de schending van artikel 25 en volgende van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken, uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit de machtsoverschrijding.

Doordat het bestreden besluit meldt dat uit het besluit van 4 maart 2003 van de gemeente Wezembeek-Oppem blijkt dat de gemeenteraad de interpretatie wil volgen van de federale minister van Binnenlandse Zaken waardoor de oproepingsbrieven voor de verkiezingen van 18 mei 2003 aan de Franstaligen automatisch in het Frans verstuurd zullen worden; dat deze beslissing een schending is van artikel 25 SWT;

Overwegende dat het versturen van een Franstalige oproepingsbrief immers enkel en alleen mogelijk zou zijn indien de geadresseerde van de desbetreffende brief er om zou hebben verzocht, dat uit het besluit van het college van burgemeester en schepenen niet blijkt dat dit voor welbepaalde, individueel aan te duiden, kiesgerechtigde inwoners van de gemeente het geval zou geweest zijn;

Overwegende dat het verzenden van een Franstalige oproepingsbrief verder enkel zou kunnen gebaseerd zijn op de voorafgaande kennis van de gemeente van de taalaanhorigheid van de betrokken kiesgerechtigden; dat dit echter tot de conclusie zou moeten leiden dat de gemeente een register zou bijhouden van de door haar inwoners gebruikte taal; dat dit echter een manifeste overtreding zou zijn van de wet van 8 december 1992 op de persoonlijke levenssfeer.'

Terwijl artikel 25, eerste lid van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken bepaalt: 'In hun betrekkingen met een particulier gebruiken dezelfde diensten de door de betrokkene gebruikte taal voorzover die taal het Nederlands of het Frans is.'

Ten eerste moet eraan herinnerd worden dat wanneer het gaat om de interpretatie van de bepalingen van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken, de Vaste Commissie voor Taaltoezicht speciaal is opgericht door de wetgever om te waken over de toepassing van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken en om een advies te verlenen over elke betwisting omtrent het onderwerp (art. 60 tot 62 van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken).

In casu is de interpretatie van artikel 25 van deze wet door de verwerende partij in strijd met de vaste rechtspraak van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht. Wat het taalgebruik in de betrekkingen met de particulieren uit de faciliteitengemeenten betreft, is de vaste rechtspraak van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht gevestigd in de zin dat indien de dienst de taalaanhorigheid van een inwoner niet kent, dat de correspondentie in het Nederlands moet verlopen. Niettemin moet de dienst al het mogelijke doen om de taalaanhorigheid van de particulier te leren kennen, wetende dat wanneer de

inwoners hun taalvoorkeur hebben geuit ten aanzien van de dienst, de inwoners niet telkens weer hun verzoek om op de faciliteiten beroep te willen doen, moeten herhalen (zie in het bijzonder het advies nr. 26.119 van 27 oktober 1994; nr. 26.057 van 7 juli 1994; in het bijzonder nr. 30.116 van 19 oktober 1998 gericht op de omzendbrief 'Peeters').

Het is dus kennelijk verkeerd van verwerende partij om haar besluit te motiveren op basis van het bezwaar dat verzoekende partij artikel 25 SWT schendt, terwijl de interpretatie van het desbetreffende artikel afkomstig is van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht

Tenslotte is de bestreden beslissing weer een zoveelste en automatische toepassing van de omzendbrief 'Peeters' van 16 december 1997. Deze omzendbrief maakt het voorwerp uit van verzoekschriften tot nietigverklaring dat nog steeds hangende zijn voor uw Raad van State (ref. G/A 77.686; G/A 77.798; G/A77.683). In het kader hiervan heeft de heer Auditeur-generaal in zijn verslag gesteld dat deze omzendbrief onwettig is voor wat betreft de bepaling van de wet op het taalgebruik in bestuurszaken en bijgevolg stelt hij de vernietiging ervan voor.

In het bijzonder besluit de heer Auditeur-generaal dat de betwiste omzendbrief afwijkt van de taalwetten en meer specifiek van artikel 25 dat een eerlijke taalbehandeling op het externe vlak voorschrijft, met name het taalgebruik van de particulier, te weten het Nederlands of het Frans (cf. het verslag van de heer Auditeur-generaal van de Raad van State Mr.Roelandt van 26 januari 2000, blz. 30 in de zaak G/A 77.683).

Uw Raad van State heeft bovendien in haar arrest nr. 75.039 van 10 juli 1998 betreffende de schorsing dienaangaande gesteld dat "de bestreden omzendbrief geen juridische verplichtingen aan de gemeenten oplegt en aldus op zich voor hen een zuiver interpretatieve waarde heeft» (overweging nr. 4.3.2., arrest nr. 75.03, gemeente Linkebeek, p.9).

Hier volgt in casu uit dat de oproepingsbrieven voor de verkiezingen, zoals in het verleden, naar de burgers moet verstuurd worden in de taal die ze wensen te gebruiken in hun administratieve betrekkingen met de gemeentediensten en dit in overeenstemming met artikel 24 en volgende van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken. Het tegendeel, namelijk het enkel in de Nederlandse taal verzenden van de oproepingsbrieven naar de inwoners van de gemeente Wezembeek-Oppem die voorheen reeds hun wens om in het Frans te communiceren met de gemeentediensten geuit hebben, is kennelijk onwettig en zou de verkiezingen onregelmatig maken met alle gevolgen vandaan.

Hieruit volgt tevens dat de toezichthoudende overheid geen blinde en automatische toepassing mag maken van de principes die in deze omzendbrief weerhouden worden, maar de verplichting heeft om de beslissingen van de gemeente te onderzoeken rekening houdend met de bepalingen van de Grondwet, de bijzondere wetten tot hervorming van de instellingen, de wetten betreffende het taalgebruik in administratieve zaken, evenals de rechtspraak van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, zijnde het enige administratieve orgaan dat bevoegd is om de wetgeving betreffende het taalgebruik in administratieve zaken te interpreteren.

Het bestreden Ministerieel Besluit neemt louter de interpretatie van de omzendbrief 'Peeters' over, zonder er evenwel expliciet naar te verwijzen.

Verwerende partij voldoet derhalve niet aan haar verplichting om de beslissingen van de gemeente grondig te onderzoeken en evenmin haar beslissing afdoende motiveert in de zin van artikel 3 van de wet van 19 juli 1991".

18. Krachtens artikel 25, eerste lid, van de bestuurstaalwet, gebruiken de plaatselijke diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten in hun betrekkingen met een particulier de door betrokkene gebruikte taal voor zover die taal het Nederlands of het Frans is.

19. Tussen de partijen bestaat er geen betwisting over het feit dat de oproepingsbrieven voor de kiezers als “betrekkingen met particulieren” in de zin van voornoemd artikel moeten worden beschouwd.

De verzoekende partij interpreteert te dezen voornoemd artikel voornoemd 25 evenwel in die zin - interpretatie die zij ook meent terug te vinden in de richtlijnen van de federale minister van Binnenlandse Zaken- dat “automatisch” een Franstalige oproepingsbrief moet worden verstuurd naar de kiezers die in het verleden ooit het gebruik van het Frans hebben gevraagd, dus zonder dat de betrokken kiezers daartoe opnieuw uitdrukkelijk hebben verzocht, terwijl in de bestreden beslissing het standpunt wordt ingenomen dat artikel 25 van de bestuurstaalwet in die zin moet worden geïnterpreteerd dat het verzoek om het Frans te gebruiken uitdrukkelijk moet worden herhaald.

20. Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, komt die door de verwerende partij gehanteerde interpretatie reeds voor in de omzendbrief BA-97/22 van 16 december 1997 betreffende het taalgebruik in de gemeentebesturen van het Nederlandse taalgebied, omzendbrief waartegen vier beroepen tot nietigverklaring werden ingediend.

21. In zijn arresten nrs. 138.860 tot en met 138.863 van 23 december 2004 heeft de Raad van State die beroepen verworpen en gewezen :

- dat de bestreden omzendbrief de praktijk blijkt te willen keren die inhoudt dat besturen bestendig het Frans gebruiken ten opzichte van bepaalde rechtsonderhorigen zonder dat voor het gebruik van die taal een uitdrukkelijk verzoek is uitgebracht;
- dat, teneinde grondwetsconform te zijn, de interpretatie van de rechten van wie in de randgemeenten in het Frans wil worden bestuurd, moet stroken met de voorrangstatus van het Nederlands in die gemeenten;
- dat een interpretatie die inhoudt dat de randgemeenten het Frans dienen te gebruiken van zodra de overheid de taal van de particulier kent en deze taal het Frans is, of nog, dat particulieren die eens het gebruik van het Frans hebben

gevraagd later automatisch in het Frans worden aangeschreven, daar niet mee strookt, vermits die interpretatie en de daarop gestoelde bestuurspraktijk in wezen leiden tot een stelsel van tweetaligheid, waarbij de taalvoorkeur van personen zelfs in bestanden wordt vastgelegd;

- dat, tegen de achtergrond van een noodzakelijk restrictieve interpretatie van het recht om het bestuur het Frans in plaats van het Nederlands te laten gebruiken in het betrokken ééntalig gebied, de interpretatie, zoals uitgedrukt in de omzendbrief, dat het verzoek om het Frans te gebruiken uitdrukkelijk moet worden herhaald, wel degelijk verenigbaar is met de bestuurstaalwet.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij in haar tweede middel betoogt, is de interpretatie die de bestreden beslissing aan artikel 25 van de bestuurstaalwet geeft dan ook niet onwettig en is zij op dat vlak afdoende gemotiveerd, ook al wijkt die interpretatie af van “de vaste rechtspraak van de vaste Commissie voor Taaltoezicht”. Op geen enkele wijze toont de verzoekende partij immers aan waarom een interpretatie die afwijkt van de adviezen van de Commissie -adviezen die geen bindende kracht hebben en geen jurisdictionele beslissingen zijnde bestuurlijke beslissingen die op die afwijkende interpretatie steunen onwettig zou maken. De verzoekende partij noemt de Commissie immers ten onrechte “het enige administratieve orgaan dat bevoegd is om de wetgeving betreffende het taalgebruik in administratieve zaken te interpreteren” : zij dicht aldus de Commissie een bevoegdheid tot authentieke interpretatie van de wetten toe en gaat daarmee voorbij aan artikel 84 van de Grondwet, luidens welke bepaling alleen de wet een authentieke uitlegging van de wetten mag geven. Zij zou ook dwalen mocht zij daarmee hebben bedoeld dat alle rechtscolleges, de Raad van State inbegrepen, aan wie het toevalt in voorkomend geval de betrokken wetgeving te interpreteren, de adviezen van de Commissie zouden moeten volgen.

22. In zijn voornoemde arresten nrs. 138.860 tot en met 138.863 heeft de Raad van State tevens gewezen :

- dat artikel 129 van de Grondwet enkel gewag maakt van de “bepalingen” betreffende het gebruik van de talen in bestuurszaken waarin geen wijziging kan worden aangebracht dan bij een wet aangenomen met de in artikel 4, laatste lid, van de Grondwet bepaalde meerderheid;
- dat niet wordt ingezien om welke reden deze grondwetsbepaling, die duidelijk is in haar bewoordingen, ook toepasselijk zou moeten zijn op een bepaalde interpretatie van die “bepalingen”;

- dat in elk geval niet blijkt dat de omzendbrief BA-97/22 - waarvan de in de onderhavige zaak bestreden beslissing een concrete toepassing vormt - tot doel had de tekst zelf van de bestuurstaalwet te veranderen.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij in haar eerste middel betoogt, stond de exclusieve bevoegdheid van de federale overheid om het taalgebruik in de randgemeenten te “regelen” de verwerende partij dan ook niet in de weg om artikel 25 van de bestuurstaalwet anders dan een lid van de federale regering te “interpreteren”. Overigens ziet de Raad van State niet hoe de in het hiervoor geciteerde eerste middel aangehaalde onderrichtingen van de federale minister van Binnenlandse Zaken “ondubbelzinnig” het standpunt van de verzoekende partij ondersteunen, waar die onderrichtingen enkel artikel 25 van de bestuurstaalwet in herinnering brengen.

In zoverre de verzoekende partij in haar eerste middel nog aanvoert dat de onderrichtingen van de federale minister van Binnenlandse Zaken ondubbelzinnig bepalen dat de oproepingsbrieven op basis van taalaanhorigheid moeten worden verzonden, dat die onderrichtingen geschonden worden door de interpretatie die er in het bestreden besluit aan gegeven wordt en dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve niet afdoende is in de zin van artikel 3 van de in het middel vermelde wet van 29 juli 1991, verwijst de Raad van State naar zijn vaststellingen onder randnummer 21.

23. De twee middelen zijn niet gegrond.

**OM DIE REDENEN
BESLIST DE RAAD VAN STATE :**

Artikel 1.

De zaken A. 142.651/XII-3958 en 144.504/XII-3992 worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen tot nietigverklaring, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien juni 2008, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.